

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje dželaš
Wšedne dny;
Džej pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočú ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske lopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyschinje a je tam ša šchtwórtletnu pschedpłatu 40 np. dostacž.

20. njeđzela po šwjatej Trojizy.

Čuf. 13, 6—9.

Pschirunanje wo njeplódnym figowzu hodži šo tak prawje do našymškeho čžaka. Tehdom thodži šahrodniš psches šwoju šahrodu. Tehdom šo někotry šchtom, kotryž je šo njeplódnj wopokasał, wukopa, šo by drubi na jeho měštno pschischoł. Tehdom pospytuje tež někotry šahrodniš, šo by psches šwědomliwe hladanje tón abo drubi šchtom šdžeržak. Njeh je to nam pokasmo na našche pschirunanje:

Kak we winizy šo šahrodniš ša figowz stara.

- My hladamy 1. na winizy;
2. na figowz;
3. na šahrodniša.

1. Figowz běšche plóženy we winizy. Winiza je wukhowane měštno. Tam šwěrina lohko šchtody nacžinicž njemóže, tam tež wichory tak lohko šchtodžicž njemóža, kaž na šamym polu. Winiza je derje wobštrožena: tam šu štražnizy.

To šamo placži tež wo winizy, wo kotrejž tón šnjes šhryštuf tudy rěcži. Dale winiza je šchescžijanška zyrkej, šhromadžišna wěrjazych. Wona je wobarnowana psches Bože šwjate kasnje. Tam nješmě šly nješchecžel tat lohko šchtody nacžinicž. Tam tež wichory nusy a špyto-
wanja tak lohko ničžo škasycž nješmědža. Tam dawa Bóh šlónčžku šwojeho šwětla šwěcžicž, šo by Bože šlowo wutrobu roššwětkiło. Wón napowja šwoju rostlinu š roššu ewangelija. Dale winiza šo tež derje štražuje: Bóh šam

štražnikow štaji, šo njeby šo ničtó nuts dobył a šchtodu čžinił a čžistu wucžbu rubił, winizu wupuscžik. Za winiza šo tež derje hlada psches šlowo a šakramentaj. Duž je dobry wuhlad, šo rostlinam we winizy Božej dobre pschibnywanje a tycže a krašny plód njeopobrachuje. Ale tola žyle hinał pokasuje to našche ščenje. Wobhladašmy šebi

2. figowz. Wón běšche plóženy we winizy. Šo prawym wón tam nješkuschesche. Tam mějachu šo winowe pjenki plóžicž. Ša nje šo šemja pschihotowasche. Tu pak štejesche figowz we winizy. To ma šo dobročžiwosčži winizarja džakowacž, šo ma dobre měšto, hđžež šo jemu šwětlo a powětr a čžopłota dostawa. Duž móže šo plód wocžakowacž. To pak běšche podarmo. Tón figowz šy ty, luby šchescžijano! Ty po prawym nješkuschesch do šnjesoweje winizy. Psches hrěch šy tole prawo šhubił. A tola štejimy we šnjesowej winizy a tola naš šbóžniš š figowzom pschiruna. Figowz bu ty, hđž šo do džiwjeho drjewa čžělneho čžłowjeka brěcžka šwjateho Duča žolmjesche w šwjatej šchecženizy. Tehdom šy ty do winizy plóženy. To je hnada! Wopomni to!

Nětko dyrbišch tež roscž; nětko dyrbišch tež plód pschinjescž. Šdžž ty to čžesch, dyrbišch wot hrěchow wotšstupicž. Šotom budže šchtom dobry. Šeno dobry šchtom móže dobre plódy pschinjescž, kotrejž šo šjewja we wěrje, kotraž šo psches lubosčž žiwa wopokasuje. Dyrbi Bóh na tebje škoržicž a prajicž: Ša pschithadžam niz jeno tš, ale šnano 30 a wjazy lět a žaneho plóda njenamakam? Šadžewasch šemju? Šjerjesche ty drubim šchtomam a šhto-

mišam šwětło a powětr a móz? Pščinješesč na druhich, kiž pódla tebe steja, kiž šu s tobu do Božeje winizy płodžene, to šamo štaženje, kotremuž ty napschecziwo džesč? D wopomni hnadu šwojeho Boha, kiž je tebe figowz w jeho winizy činiła. Pruhuj šo pšched Božim wóczkom! A hdyž je hač dotal na płodach pobrachowało, nałož wsču pilnosć, šo by płody pščinješl, priedy hač je posdže. Šiščće je čžaš hnady.

3. To namoľwja tebe pohladacž na winizarja, kotryž šo we winizy ša figowz stara. Wón jón wobřesa. Wón semju hnoji. Wón płody šchčipa. Šaj, ale na figowzu žaneho płoda njeje, tehodla to hroženje: Porubaj jón, šchto wón semju šadžewa? Ale hiščće juntrócž wón šwój dobroproščazny hlóš posběha: Wostaj jón hiščće to lěto! Šiščće pošledni trócž čže šahrodniš wscho džěło lubosće špytacž. Šdyž tež potom płoda njenarosće, čže wón šwojemu knješej pšchihłošowacž: Šeli šo njepščinješe, dha potom jón porubaj. Figowz je winizaršej luby. A nětko dyrbjała wsča próža, wsča starosćiwosć podarmo byčž? Pošledni pošpyt dyrbi šo čžinicž.

Ššlyšch to, figowzo! Ššnano je winizar tež ša tebe prošyl: Knježe, wostaj jón hiščće to lěto! Ššnano bě šekera hižom korjenjej twojeho žiwjenja pšchihłošena. Ša někotreho je pošledne. Šak dolhe je, njewěšch. Ššymški wěššik lišče wot šchtomow tšhaše. Šdruhi ššymški wěššik pšchihłoš, kotryž tež tebe šobu wosmjje. Šeli wón blišto? D pohladaj na twojeho dobroproščazneho winizarja! Wón wokoło tebe rže. Šlerjad ma šo wutorhačž: to dyrbja šchizž, nusa a štyšnosć wuskutkowacž. Šo je wótry nóz winizarja. Šofutu dyrbišch čžinicž. Šotom da tež winizar šwojim hnadnym rešam šo na tebe wuliwacž. Šuž daj šebi tole šastaranje napominanje byčž, płody pščinješč, šo njeby ščžetpliwosć dobroščiweho winizarja špadnyła a wón by šwojemu Wótzej pšchihłošowacž dyrbjał: Šeli šo niz, dha jón potom porubaj! Šladaj šo, šo twój dobroproščet njeby junu twój šašudžet byl!

Ššyma dopomina na šmjercž. Wopomni šwój kónž a hladaj, šo by w Božej winizy jako figowz pod hladanjom njeješkeho winizarja płody pščinješl ša wěčnosć.

Šamjeň.

Šhwalba ša Bože wodženje.

(Špitta.)

Džak a šhwalbu podam tebi,
Špěwam nětk čži s wutrobu,
Šo šy wschitko krašnje šebi
Šuradžil a wuwjedl tu.
Šošnaju nětk s wulkim hnucžom,
Šobšwědečam jo s wješšym čžucžom:
Šy šy mudrije wodžil mje!
Šobžny, kiž ša tobu dže!

Šdy by ty, kaž hušto žadach,
Šwodžil mje tu w žiwjenju,
Šy mi ššicžil, šchtož šej hladach,
Šotwobrocžil štyšnosć wsču,
Šy ty moje požadanje
Šopjelniš na kóžde ranje:
D dha bych ja šawěšče
Šubjenny byl na wěčnje.

Šak tež móže šlepy w šwěčži
Š towarštwje a čžišččezny
Šawjednyh a błudnyh džěčži
Šam'lačž kónž tón pytanž?
Ššchezo pyta, pšchezo šhubi,
Ššchezo błud jom' wěrnosć rubi,
Šot šboža šo šdaluje. —
Šo je štyšne žiwjenje!

Šiž paš bjes špjecženja rady
Ša šo wješčž wot tebe tu,
Šot šbóžneho šłowa hnady:
Šón ma wschědnje pšches měru
Šawdawš twojej' lubosće,
Šhodži štajnje bjes starosće;
Šón wschal bórny pošnaje,
Šak ty wodžišch pšchekrašnje.

Šuž dha dale tudy kručže
Ššchi Šnješu ja wostanu,
Šwólniwy du jeho pucže,
Šječž tež šwět mje hani tu.
Ššame šbože ššym ja doštal,
Ššym-li pšchi nim šwěru wostal;
Ššchitko, šchtož ššym šhonil ja,
Šššče hnady wobrada.

Š Božim mjenje, w Božim mjenje!
D to krašne šłowo je;
Š Božim mjenje, w Božim mjenje
Šale dušča pucžuje.
Š Božim mjenje kóžde ranje,
Šomjelkne tak moršotanje;
Š Božim mjenje w ššončenju
Šušču Wótzej poručju.

Šurij Šróšl.

Štarosćowłamať.

Šednu s tych knješow, kotřiž ras pšchi jenej hoščinje šedžachu, šwojeho šušoda prošesče: „Šodačče mi tola tamle tu šchwiznu blesču! Šo je moja šwucžena družina, tón prawy a woprawdžity štarosćowłamať. Šchleňža wot njeho hižom džiwny čžini. Šo je tola wěrne žohnowanje, móžna, li šo starosće we winje šatepicž a do šabječža ponóricž.“

Šuž šary knješ, jemu šnapschecža šedžazy, šwój hlóš posběže a džesče: „Ššchecziwo temu dawa šo rěčžecž. Ša ššym ras čžital, šo powětronižny, tež pšchi najwšchššej jěšbie, tola te běle, něžne homlki pšchezo hiščće wyšoko nad šwojim powětronjom widža. A macže-li Šy, mój pšchecželo, šajšžkuliž horjo, kotrež Šaš hač do hlubiny dušče jima, potom móžecže do Ššwojeje štarosćowłamaťškeje šchleňžy pohladacž, tak hluboko hač čžecže, Šy budžecže Ššwoju tšchnosć pšchezo hiščće bolosćiwje šačžuwacž. Šona pšchezo wysche wostanje a šebi ponórienje lubicž njedawa. Šenicžkeho wěrneho a woprawdžiteho štarosćowłamarja mjenuje nam japoschtoš Ššetr s tym wuprajenjom, kotrež šo huščžišcho murjekuje dnyli wuwjeduje: Ššchitku šwoju starosć čžišččće na Boha; pšchetož wón šo ša waš stara!“

F.

Žiwa pohrjebana.

Povjeda A. Vafchaf.

Bě to něhdže psched polsta lětami, jako na univerzicze na lékařstvo studowacž počach. Za běch lědom džewjatnacze lět stary a jara strachocziwy. Tež so mi to njespodobasche, hdyž bebi na swoje něhdusche lékařste žiwjenje pomyslich. Pschetož, Wy wschaf derje wěsčje, kajke žalobne podeńdženja ma lékař se swojimi chorými pschětracž a tak často dyrbi sam swoj kónz wopomnicž, hdyž do jstwy stupi, hdyž čłowjek na jeho pomoz čaka, kotrehož je strašna chorosč nabpadnyla. Dyrnjecž po tajkim k lékařstwu žaneje pokhilnosčje njemějach, mi mój nan tola njedowoli, so bebi druge pomokanje wubrach.

Wón bě lékař a wschitzu thori w městacžku a wokolnosčiji wo jeho lékařsku pomoz proschachu, tak so wón kóžde lěto wjele pjenjes sažluži. A wón myšlesche, so mi teho dla, dokelž je wón tajki wuwolany lékař, tež tajke swže sacežje a so we swojim čašbu tež wjele pjenjes sažluži. Duž dyrbjach na lékařstvo studowacž. A jako na universitu pschińdžech, mějach wysche teho to njesbože, so do tajkich studentow trjechich, mjes kotrymiž běsche tajki njebolaf, kotremuž běsche to wulka radošč, hdyž móžesche wbohim nowym studentam hělszy klubu činicž. To so wě, so běsche tajki mlodusčt a tajki strachocžaf, kaž ja, sa njeho tajka pječeń, kotruž by, po jeho myšli, tak prawje prajicž a smažicž mohl. Wón so mje tež hnydom mozowasche, a pod wudawanjom, so chze mi najwaznišchu potajnosč lékařsteje wědomnosčje pokazacž, mje njejabzy do tak mjenowaneje anatomisčje sale dowjedže, hdyž tójschto rosrěsanych čželow ležesche, so bychu studentojo po rozpořanju a wukladowanju lékařskich profesorow nawjedželi, kajki je čłowjek i nutška stworjeny a twarjeny. To bě sa mnje, kiž na to njeběch pschihotowany, tak žadlawy napohlad, so so mi sezny. A jako sažo k bebi pschińdžech, běsche tón njeplech mjes tym woteschol a salu samknył, so i njeje wuńicž njemóžach. Za teho dla tak dolho do durjow wrjesčach, doniž něchtó pschińdže a mje se sale puščezji. —

Tuta schibalosč pať dořahasche, so mje wschitzu drusy studentojo wuřmėwachu. Woni mje njeřmilnje čžwilowachu i hórkami a hanibnymi řlowami, tak so te bórny wjazny njesč njemóžach, ale wobsamknych, tajkemu pschescžehanju hnydom kónz řčinicž. Za teho dla k Pontanej džech, kaž tón student řekasche, kiž běsche na mojim wuřmėschenju wina. Sako do jeho wobhdenja řastupich, běchu tam hiščezje nětosi drusy studentojo. Sa pať so wotřasčicž njedach; mi bě to wjele wjazny čžim lubščo, so by čžim wjazny towarščow řhonił, kajke mam wotpohladanje. „Pontano“, ja prajach, „dale to tak hič njemóže! Ty řy wina, so mje wschitzu wuřmėšescheja. Sa pať chzu tebi a wschitkim druhim wopokasacž, so so psched ničim njeřtrachuju. Praj mi, řchto mam teho dla čžinicž?“

„Pěńje, pěńje“, řawola Pontan i wurasom řchibařesche wjeřelosče. To je wotpohladanje, kiž je praweho muža dostojne! Wěšč, mój hólče, hdyž chzesch tutu nóz jene čželo wurycž, so do řswojeje řtwy donjesč a hač do jutřišeho ranja tam wobřhowacž, dha řebje řa najřhroblisčeho wschitkich řhroblnych pomjenujemy, a hdyž by řnadž řo potom hiščezje něchtó řwažicž chzył a řže wuřmėšesč spytał, tón njech řo pschede mnu na ředžbu wosmje!“

Řhwilku řejach, kaž poraženy, řkónčnje pať prajach: „Džže mam hič a w kotrej hodžinje?“

„Na to pohrjebniščezjo, kotrež k polnozny psched měřtom leži. Tam je runje najřaknišcha řkladnosč, so móžesch řwoju wutrobitosč wopokasacž; pschetož džensřa řu tam mlodu hólzu pohrjebali.“

„Dyrbju tam sam hič?“ řo ja wopraschach.

„Šam! Wóh řwarnuj, to řnadž řo tola njeby hodžilo, dokelž jedyn sam tu wěz njeby řucže došč wobřtaracž mohl“, řontan

wotmolwi. Wy řjo abo řchtyřjo řobu pónđžemy, so bychmy řži řycž pomhali. Wřcho druge řmėjesch řam wobřtaracž!“

„Dobre!“ ja prajach a džech řwoju řtronu.

Sako běch do řwojeho wobhdenja pschischol, počach řebi hařle měřnišcho pschemyslicž, kajka je to tórnosč, kotruž chzu woběicž. A niz jenož tórnosč řama, ale wysche teho tež hřech a pschestupjenje, kotrež mohla tež wyschnosč řurowje řhostacž. Ale, prajach řebi, wschako w řendželřkej lékařřzy profesoroyo, kiž řtudentow lékařstvo wucza, řradnjene čžela řupuja, so bychu je psched woczomaj řtudentow rosrěsali a jim tak jařnje wuklasč mohli, kajki je čłowjek i nutška stworjeny, řchto to je: wutroba a kajka wonhřada, řchto řu řluzja, řatra, řerchenje, řłosřna — a kajkim řhorosčam wone podleža a i čžim ma řo jich tajka abo hinajka řhorosč řahnacž a čžłowjeka řažo wuřtrowicž. Ale, ale, řebi prajach, řa profesorow tudomnych universitow njeje řreba čžela řradnjecž, pschetož wo to řo hižom řalon a wyschnosč řtara, so woni čžela dořtawaju. Duž je to tola najwřetřcha tórnosč, hdyž řym řlubil, so chzu w nozy i druhimi na pohrjebniščezjo hič, tam i nimi čželo i rowa wuhřebacž a je na řhřibřezje do řwojeho wobhdenja donjesč a tam psches nóz wobřhowacž. řaj, tórnosč to je; — ale ja řym řlubil, so to řčinju. A řprawny muž řwoje řłowo džerži a řtudent dwójzy, jeli to řreba. Pschetož řchto dha by řwět prajil, hdyž čži, kiž chzedža řwět pomhacž wodžicž, njebychu čžestni mužoyo byli, na kotrychž řłowo móža řo ludžo řpusčezecž.

A ja, jako řtudent, běch psched druhimi řtudentami řwoje řłowo dał, — ja dyrbjach je džeržecž a hdy by mje to řiwjenje řhoshřowalo.

Sa běch po tajkim na wřcho pschihotowany a i njesčerpliwoščju na tych druhich řtudentow woczakowach, kiž chzychu so mnu na řerchow hič. Sa jich řtoro wuczakacž njemóžach, kóžda hodžina bě mi wěčnosč a mi řo řdasche, so je bjes řónza. Škónčnje pať tola pschińdžechu a jako běchu řo wschitzu řhromadžili, řontan řjekny: „Řodajmy řo na puč do čžemneje řłubiny! Nóz je řa tajki řtut řaž wubřana. Wěř wuje, desčez řluskoye a njemjedro řo pschibřizuje.“

Řřchi tuthy řłowach wón wofno wotewri, tak so wěř do jstwy prařny a nam tójschto desčezja do woczow řlufny, so wschitzu wot wofna wotřkocžichmy. řchřomy řo wot mozy Wěřez hólzow řhibowachu, řhřmanje běsche dale bóle řlyščez a i čžasami břyř na wokomilnjenje nóznu čžemnosč rořkwětli.

„řchto měńicže?“ řontan džesche, njeby to mudřje był, hdy bychmy řchleńčřku wupili a tak řwoju wutrobitosč pokhilnili? řa řym blesčtu dobreho wuhřřšeho řahorjazeřo wina řobu pschijesč.“

Wschitzu běchu i tym řpokojom. řa řchleńzy wobřtarach a wón kóždemu řenu nala.

Na přěńju řhroblosč nasčeho dotalnego řtrachocžaka a so by wón wschu řtrachotu a bojosč na wschón čžas wotbřł, ja řwoju řchleńzu wupiju!“ wón řjekny. „Wy tež, my tež!“ drusy wolachu, a řchleńzy bjes dlicža wupřřdnichu.

Řwino běsche dobre a mi řo řdasche, so je řawjazu řhroblosč do mnje řasčezepił. řa řo wjazny psched ničim njebojach, ale řo bjes řtracha rořřadowach. řontan řatarnju řařwěčži, kóždy řopacž abo řopok řhřbnny, kiž bě řobu pschijesč, a wschitzu řo do řwojich mantlow řawobalichu a je jstwy řtupichu. řa běch pokřledni, ja ju řanknych a řlucž řřhowach, potom pať wschitzu pod břyřřanjom a řhřmanjom řtrosčřtniwje na pohrjebniščezjo čžehnjechu, jako bychmy na dobry řtut řchli.

Řch, řchto je tola čžłowjek řa lořřkomyslene, řaj hřřschne řtworjenje!

Něhdže řa pok hodžiny k řerchowowej muri pschińdžechmy. řona njeběsche wřřoka a móžachmy ju lořřo pschelěšč.

Potom počachmy sa tym rowom pytacz. To pať njebeše tať lohko a my přeťi a pódľu khodzjo pytachmy a pytachmy. Pšchi tajkim pytanju bē sa mnje to njespodobna wēz, so ſo moja khrob- lošč dale a bóle ſhubjowaše. Sa ſačuwach, tať mje móz wo- puščezja a na jeje město ſažo ſtrachocziwošč a bojošč ſaſtupuje, — ſwēdomnje mi dale a wjetſche poroťi čzinjeſche. Po doľhim pytanju nowy row nadeńdžechmy a Pontan ke mni rjetny:

„Nětko tu ſmy; ſapšchimú ſwój łopacz a ryj!“

Sa teź łopacz twjerdže pšchimnych a do pjerſcheže ſaſtajich. Ale w tym woťomitnjenju ſo pšches zyle njebio ſablyſny a ſo tať ſatraſchnje ſahrma, ſo ſo ja w ſmjercz ſtróžich a ſaſchicziwoſchi ſnať na ſemju padnych. Moji towařchojo mje drje ſbēhnychu, ale ja bēch bóle morwy hač žiwy, a dyrbjach ſo na ſwój łopacz ſepjeracz, ſo njebych ſ nowa padnył. Mój kſchik budžiſche nať lohko pšcheradžič mohł, tola hrیمانje a ſchumjenje bē ſylniſche a wſcho druhe pohlyſchi.

„Wóſle!“ Pontan wſchón njemdry ſawoła a mje twjerdže ſa rufu doſahny. „Njeħanbujesč ſo, kaź male džēcjo ſaſchtrēcžecz, hdyž ſo trochu ſylniſcho ſahrma!? Džerž hubu a ryj, ħewat Čzi hubu ſatykam a ruzy pšchebiju, ſo ſmējeſč ſwoje žive dny na mnje ſpominacz.“

Pšchi tajkich hrubych ſłowach drje ſo ſažo trochu ſhrabach, ale móz bēſche mje tola jara wopuščezjka a ſwēdomnje mje tať hrjebaſche, ſo łopacz njemóžach ſ nowa do pjerſcheže ſaſtajič. Sa ſo na pódľanſki row ſhdnych, hač runjež ſo deſchč jenož tať lijeſche, tať ſo po khwilzy wſchón dyrťotach a tſchepjetach.

Moji towařchojo pať pilnje ryjachu a doľho njetrajeſche, dħa bēchu telko pjerſcheže wuryli, ſo bē kaſchč widžecz. Woni jón ſ rowa wuſbēhnychu, kaſchčžowe wēto wotrashchu, čželo ſ njeho tor- hnychu a ſ nim pšches murju khwatachu.

(Pšchichodnje ſkónčjenje.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

Džen 14. oktobra mějeſche ſo poſedjenje naſcheje ſerbskeje přeďarſkeje konferenzy w ſerbskim domje w Budyſchinje. 27 ſerb- ſkich duchownych bēſche ſo ſeſchlo. Njes pšchedſyda ſarať Wroſať- Ĥrodžiſchczanſki konferenzy w 10 hodž. ſ nutrej modlitwu wotewri a wſchitlich lubych ſaſtojniſkich bratrow poſtrowi, woſebje knjeſa ſararja Schwjelu ſ Wochos, kiž bēſche ſ Pruſkeje k nam pšchiſchol. Wobzarowachmy, ſo bēſche naſch čžebny pšchedſyda knjeſ ſarať em. ſakub ſadžewany, na konferenzy pšchińcz. Wo poſwjećenju ewangeliſkeje kapalki w Kulowje, kotrež bēſche ſo džēń prjedy mělo, roſprawjeſche knjeſ ſarať Waľtať ſ Njeħwaczidła a nam woſjewi, ſo je ſo poſwjećenje ſ wulkim wobdželenjom mělo. Wón je ſam hiſchče dar jaťo ſaplacjenje klěťi w nowej ewangeliſkej kapalzy pšchepodacz mohł, kotryž je naſbērať jaťo prjedawſchi ſarať Wóſplin- czanſkeje woſady, hdyž ſu Kulowſzy ewangeliſzy Eſerbja dotal ke mſchi khodzili. Lipsčzanſka univerſita, kotrejž bēſche ſo wot ſerbskeje konferenzy wotivna taſla k jeje 500lětnemu jubilejei pšches knjeſa ſararja em. ſakuba pšchepodała, bēſche pšches piſmo ſwój džak wuprajila. Džakownje ſo na to ſpomina, ſo je knjeſ ſarať em. ſakub ſwoju knihu, rewiſiju biblije naſtupazu, wſchitkim woſa- dam a ſchulam luboſcziwje daril. Sa pšchichodne lěto poſtajitaj ſo ſwjedžen ſwonťowneho miſionſtwa w Ĥodziju a ſnutſťowneho miſionſtwa w Kaſezach. Guſtav-Abolſſke łopjeno, kotrež je ſo hač dotal kóžde bēťil lěta wudało a kotrež je ſo ſ wjetſcheho džēla wot poľkadnyž poboczneho Guſtav-Abolſſkeho towařtwa plačič dyrbjalo, budže ſo pšchichodnje jaťo lečžaze łopjeno junťročž k po- rucženju kollekty Guſtav-Abolſſkeho towařtwa na reformaziſkim ſwjedženju wudacz.

ſarať Schwjela je hižom pšchi poſlednim ſeńdženju konferenzy

dwoji formuľať piſanych konfirmaziſkich wopiſmow pšchedpoľožil, ſo bychu naſche pačžerſke džēczi tajke wopiſma k wopomnjeczju měke a je ſebi teź do wobľuka ſajič mohł. Žadanje je po tajkich konfirmaziſkich wopiſmach a ſu je teź pačžerſke džęczi ſ wulkim džakom pšchijale, hdyž ſu teź něſchto male ſa nje plačič dyrbjale. Duž ſo komiſija wuſwoli, kiž budže wo wudawanju tajkich wo- piſmow dale wuradžecz, ſo mohł ſo naſchim džęcjom tajke wo- piſma je ſerbskim napiſmom a ſ rjanymi wobraſami podacz. Njes pšchedſyda ſ pšchihloſowanjom zyleje konferenzy woložuje, ſo ma ſo zyla pačžerſka wučžba na to ſkožič, pačžerſkim džęcjom ſroſy- mjenje tych 3 praſchenjom, na kotrež maja pšchi konfirmaziji ſjawnje wotmolwicž, k wutrobje wjeſcz, wukładowacz a roſjaħnicž, ſo bychu jaħnje wjedžike, ſchto maja pšchi konfirmaziji wuſnacž. S wulkim džakom mamy tudy pšchipoſnacž, ſo čžedža knježa duchowni nam ſažo wukładowanje tekſta ſa naſche „Womħaj Wóħ“ w bližſchim lěče ſpiſacz. Na praſchenje knjeſa ſararja Nſchizana ſo konferenzy ſa to wupraji, ſo by ſo „Spěwna radoſč“ ſ nowa čžičezjala a w naſchich ſerbskich ſchulach dale wobľhowała. Woſjewjenje ſerb- ſkeho lemſchenja w Draždžanach budže ſo porjadnje we wſchitlich ſerbskich woħadach wot knjeſow duchownych ſjawnje prjedy wo- ſjewicz, ſo maja Eſerbja ſkladnošč, to ſwojim lubym w Draž- džanach a wokolnošči w prawym čžaſu ſjewicz. Skónčnje pšched- ſyda knihowneho towařtwa, ſarať Wólcž, ſjewi, ſo hač dotal móžno bylo njeje, pšchi wſchēm napraſchowanju a namoľwenju ſpiſaczela nabožiniſkich knihow ſa naſche knihowne towařtwa ſa tole lěto dohycz. Pšches ſdželenje knjeſa ſar. Njeďy, ſo ma k. ſar. em. Eſyfora, kotryž je nam w tym lěče rjanu poſbēhowazu knihu wobradžil, hiſchče knihu pšchihotowanu, ſo nadžija ſbudži, ſo mohli naſchim ſobuſtawam knihu podacz. Na nowe lěto je nam knjeſ ſarať Nſchizan-Noteczanſki knihu pšchilubiť.

Naſche konferenzyne poſedjenje bēſche žive a čžople roſmoľwienie pod wodženjom naſcheho droheho pšchedſydy knjeſa ſararja Wroſať- Ĥrodžiſchczanſkeho, kotryž je žiwym duchom a ſ prawym ſłowom k roſ- jaħnjenju naſchich wuradženjow raſnje na ſwojim měſče ſtejeſche.

S Ĥodzija. Sańdženu pónđzelu a wutoru wopyta k. ſuper- intendent D. Nħěžor ſ Nadeberga ſchulu Ĥodzijiſkeje woſady. Pšchi tym wón teź ſam džęczi pšchēſlyſchowaſche a niž jenož němſki, ale teź ſerbski. S rjanymi ſłowami wón wuſbēhowaſche, ſo je kóžda rēcž Boži dar a ſo je to woſebite žohnowanje wot Boha, hdyž móže ſchto, kaź naſche ſerbske džęczi, Bože ſłowo we dwēmaj rēcž- maj čžitacz a Boha w dwēmaj rēcžomaj khwalicz. Na nim, kotre- muž je pšched krotkim Lipsčzanſka univerſita žadnu doſtojnošč theologičkeho doťtora ſpožčika, widžimy, tať maju wyboťoſtejazy a pšchi tym duchownje ħľuboko ſaľoženi mužojo ſa nuſnošč ſerbskeje wučžby w ſchuli poľne ſroſymjenje.

Daliſche dobrowólne dary ſa woħe armeniſke ſyroty:

M. N. ſ Ĥerrnhuta ſ poſtom pšchipoſplane ſa ſyroty w Beiruczje	2 hr.	—	np.
S Ketliczanſkeje woſady pšches k. duch. Noweho:	1	"	—
S Maleſchanſkeje woſady pšches k. ſar. Mikela:			
S Maleſchcz: M. a M. po 3 hr.	6	"	—
" R.	2	"	—
wud. S., R. a Ž. po 1 hr.	3	"	—
S Pľuſnitež: T.	10	"	—
" Sch.	2	"	—
" R.	1	"	—
S Brěhnti B., D., Ĥ. po 2 hr.	6	"	—
" M.	—	"	50
S Delnjeje Ĥórki: Ž.	1	"	—

Ĥromadžje: 34 hr. 50 np.

W mjenje woħich ſyrotow wutrobny džak.

Wólcž, redaktor.